

КУМА ЛИСА КРЪСТНИЦА

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Доцяло се на Кума Лиса да си похапне мед. Все месо ядяла, а до мед не можела да се добере. „Ще отида — рекла си тя — при пчелите. Ще стана стопанка!“

Отишла при пчелина, седнала тихичко пред един кошер и бръкнала с лапа да си вземе мед. Но пчелите забръмчали, излетели от кошера и на цял рояк се нахвърлили върху Лиса. Кума Лиса си плюла на петите. Бяга, върти си муцуната и си повтаря:

— Сладък е медацът, но пчелите са горчиви!

Дотичала в къщи. Цялата ѝ муцуна се подула.

Легнала да лежи. Лежала-лежала, мислила-мислила, а медацът от ума ѝ не излиза. „Ще отида — рекла си — при мечока, ще го помоля да живея при него — той има много мед.“

Отишла.

— Мецане, бащице, слушай какво ще ти кажа.

А мечокът само ръмжи. Тогава Лиса се замолила:

— Не ръмжи, не ме плаши! По-добре пусни ме да живея при тебе, стопанка да ти бъда.

— Добре, ела — рекъл мечокът.

Заживели заедно. Мечокът ходел на лов, носел месо и за себе си, и за Лиса. А на нея все мед ѝ се искало. Не оставя на мира мечока:

— Иди на пчелина, мед донеси — умирам за нещо сладко!

Отишъл мечокът. Отишъл и цели два кошера мед домъкнал.

— Ето — рекъл, — единия ще изядем, а другия ще скътаме за зимата.

Яли, яли — изяли меда от единия кошер. А другия скътали под покрива на чардака.

Мечокът траял, но на Лиса не ѝ се траяло — все за меда си мислела — как да се добере до втория кошер. Да се качи на чардака — няма как: мечокът ще почне да разпитва — къде, защо. Както си лежала, започнала Лиса да почуква с опашка по стената.

Мечокът запитал:

— Кой чука?

— Съседите ме канят на гости — родил им се син.

— Е, иди! Пък аз ще поспя.

Излязла Лиса, качила се на чардака и се наяла с мед до насита. Върнала се. Мечокът се разбудил и запитал:

— Как кръстиха момчето?

— Начиналчо — рекла Лиса.

— Какво чудно име!

— Такова име му избраха. Какво чудно има в него?

— Е, добре!

На другия ден пак легнала Лиса и взела да почуква с опашка по стената.

Мечокът попитал:

— Кой чука?

— Съседите ме канят на гости — щерка им се родила.

— Е, иди, пък аз ще поспя.

Качила се тя на чардака и така се налапала с мед, че в кошера почти нищо не останало.

Върнала се в колибата. Мечокът я запитал:

— Как кръстиха момичето?

— Среданка.

— Какви са тия чудни имена?

— Какво чудно? И в седмицата има ден сряда!

— Всичко става — рекъл мечокът.

На третия ден Лиса пак своето знае: чук-чук с опашката по стената.

— Пак чука някой — рекъл мечокът.

— Пак съседите ме канят на гости — син им се родил.

— Защо те викат толкова често на гости?

— Много ме обичат, затова ме викат.

— Е, върви!

Отишла Лиса, изяла всичкия мед, търкулнала кошера и го облизала. Върнала се в колибата и пак легнала.

Мечокът запитал:

— Това дете как кръстихте?

— Много просто. Търкуланчо-Облизанчо.

— Това пък какво е? Досега такова име не съм чувал.

— Щом така са го кръстили, значи има.

— Всичко става — рекъл мечокът.

След някое време мечокът си рекъл: „Няма да е лошо да похапна малко медец!“

Качил се на чардака, гледа — кошерът празен.

— Лисичке-сестричке! Ти ли си изяла меда? Сега аз тебе ще изям!

Погнал я мечокът. Лисицата хукнала из гората и дим да я няма — избягала.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.